

Jag vet en Man, som för Hustrun var
 Så frägen och så arbetsam,
 De räknade många säkra dar,
 Men snart fick hon sitta ensam;
 Och bränvins-lustan får Mannen fången
 Och, som ett väder, så snart förgången
 Är friiden der.

O, Gud! så många och ännu fler
 Är' skiderna, som oss pröfva,
 Men Du, som hjälpen och trösten ger,
 Låt werlden hjertat ej röfva;
 Nej — låt din Ande mig alltid skydda,
 Så bor jag glad i min lika hydda
 Och fruktar ej.

W i f a.

Lifwets Strider.

I bdrjan allt ting så herrligt war
För menniskorna på jorden,
Blott goda, muntra och sälla dar,
Så wäl i sddern, som norden;
Men Paradiset har re'n förswunnit
Och längesedan den dag upprunnit,
Som hjuder strid.

Du lockar guldet en Mammons trät
Till ibel sorg och bekymmer,
Och blott för jorden sin arma själ
Han sälja kan, och sen rymmer
Från honom heder och friid och ära
Och qual och plågor till slut förtära
Hans trötta ben.

Jag minns en Son, som war Fadrens hopp
Och Modrens lycka och ära —
I friid och glädje han växte opp
Och allt ting godt han fick lära;
Men meriden kommer — och Sonen winner
Och snart förbleknad man honom staner
Bland flåmba Mör.